

RÉKAI ANETT

Tengeres vers

Tizenöt évesen megérkeztem az Adriához,
tíz órát buszoztam, a nyakamba görcs állt.
Fújt a szél, esett, és minden nyálkás volt.
A sirályok összekuporodva aludtak a szélben.
A szürke víztömeg morgott,
mint egy háborgó gyomor éjszaka.
Próbáltam menteni a menthetőt,
és szép kagylókat, csigákat kerestem,
de csak összezúzott mészvázakat sodort elém a víz.
Vártam a nagy találkozást a tengerrel,
amiről mindenki úgy beszélt,
hogy milyen is volt az, amikor ők először,
mintha első szerelmük lett volna.
Arra számítottam, hogy majd
megelevenedik a hagyomány, és
látom Odüsszeuszt az árbóchoz kötve üvölteni.
Ehhez képest csak léket kapott csónakok,
rossz halászhálók, a mólóra száradt sirálypiszok.
Meg kis üzletek a sétány mellett,
fürdőruhák, kalapok a kirakatban,
hűtőmágnesek, képeslapok az állványokon.

Oroszlános vers

Nem ígértem semmiféle cirkuszt.
Nincs tánc, koreográfia, se rácsok,
nehogy a fogságba beleőrüljek.
A cél a természetes viselkedés.
A nap nagy részét átalszom.
Igazából nincs okom panaszra.

Egy-egy döglött kecskét
bedobnak hozzám időközönként.
Az üveg előtt hagyják, hogy a látogatók
legalább olyankor nézhessenek.
Azok meg azt gondolják, majd járkálok és
üvöltök, ha hangosan kocogtatják az üveget.
Miután befejezem az evést, csak
bemászom a barlangomba,
vagy a bokor alján nyúlok el az árnyékban.
Abban a tudatban alszom
a kifutó legeldugottabb sarkában,
hogy ma is csalódott bennem
nagyjából kétezer-ötszáz ember.

